

lauksaimniecība pamatīgi jāmodernizē, lai izvairītos no trūkuma nākotnē un nodrošinātu efektivitāti. Viņš noteica minimālās cenas vissvarīgākajām lauksaimniecības precēm, papildus ieviešot importa nodevas un eksporta atbalstu. Lai paaugstinātu ražību, viņš veicināja investīciju piesaisti zinātnei, izglītību un saimniecību apvienošanu lielākos un efektīvākos uzņēmumos.

Kopējā lauksaimniecības politika Eiropā

Būdams pārliecināts Eiropas federācijas idejas atbalstītājs, S. Mansholts sapņoja par kopēju lauksaimniecības politiku Eiropā. 1950. gadā viņš izstrādāja kopēja lauksaimnieciskās ražošanas tirgus plānu Eiropā, paredzot pārvalstisku pārvaldības struktūru. Tomēr šāds plāns tolaik bija pārāk ambiciozs, un to neizdevās īstenot. Tomēr vēlāk tas atdzima, dodot iedvesmu Eiropas Ekonomikas kopienas lauksaimniecības politikai.

Pēc divpadsmitarpus gadu pieredzes darba ministra amatā S. Mansholtam bija iespēja īstenot savus plānus par kopējo politiku, kad viņš 1958. gadā kļuva par lauksaimniecības komisāru pašā pirmajā Eiropas Komisijā. Pieņemot Romas līgumu 1957. gadā, tika nodibināta Eiropas Ekonomikas kopiena, paredzot Eiropas kopējā tirgus izveidi trijos četrus gadu posmos. Daudzi uzskatīja, ka šis divpadsmit gadu plāns ir ļoti ambiciozs un to neizdosies īstenot, jo īpaši tos pasākumus, kas saistīti ar lauksaimniecības nozari, tāpēc bija vērojami asi iebildumi. Tomēr S. Mansholts saglabāja optimismu un ķērās pie darba. Viņa plānos ietilpa vienoties par tiešajām subsīdijām gan par lauksaimniecības kultūrām, gan par kultivējamo zemi, papildinot šīs subsīdijas ar cenu atbalsta mehānismu, kurā būtu ietvertas garantētās minimālās cenas, kā arī muitas tarifi un kvotas noteiktu preču importam no trešām valstīm. Tas veicinātu augstāku lauksaimniecisko ražību, un patērētāji varētu rēķināties ar pārtikas preču stabilu piegādi, kas Eiropas Savienībā nodrošinātu dzīvotspēju lauksaimniecības nozarei.

Mansholta plāns

Sākotnēji viņa plāni sastapās ar plašiem lauksaimnieku un viņu politisko pārstāvju iebildumiem, jo viņi bija pilnīgi pārliecināti,

ka šāda kopēja pieeja apdraudēs viņu iztiku un ka tikai lielas saimniecības varēs izdzīvot. Lai vienotos par kopēju Eiropas lauksaimniecības politiku, bija jāpārvar daudzi šķēršļi, bet S. Mansholts nezaudēja sparus, un 1968. gadā Komisija publicēja "Memorandu par kopējās lauksaimniecības politikas reformu", kuru dēvē arī par "Mansholta plānu". Būtībā plānā tiek deklarēts, ka lauksaimniekiem jāveic modernizācija, lai lauksaimniecība uzplauktu. Tas nodrošinātu ražību un dotu Eiropas lauksaimniekiem iespēju pilnībā sevi apgādāt.

Šī lauksaimniecības politika bija ļoti veiksmīga un sasniedza savu sākotnējo mērķi: Eiropa labāk spēja sevi apgādāt ar pārtikas produktiem. Tomēr 50 pastāvēšanas gadu laikā tā ir piedzīvojusi lielas izmaiņas, lai pielāgotos jaunajiem laikiem. Līdz septiņdesmitajiem gadiem politika bija tik veiksmīga, ka bieži vien radās lauksaimniecības preču pārprodukcija. Septiņdesmito gadu laikā S. Mansholts kļuva par nelokāmu vides aizsardzības pasākumu aizstāvi, atvēlējams tiem svarīgu vietu lauksaimniecības politikā. Viņš bija Komisijas priekšsēdētāja vietnieks 1958.–1972. gadā un tās ceturtais priekšsēdētājs 1972.–1973. gadā.

S. Mansholta mērķis bija aizsargāt Eiropas ļaudis no Otrā pasaules kara pēdējās ziemas briesmīgā bada atkarīšanās. S. Mansholta plāns nodrošināja Eiropas pārtikas apgādes atjaunošanu un Eiropas lauksaimniecības uzplaukumu nepieredzēti īsā laikā.

Lauksaimniecības komisārs un entuziastiskais lauksaimnieks S. Mansholts brūģēja kopējās lauksaimniecības politikas ceļu.